

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 131

Јуни 2010

Schwizgebel v. Switzerland - 25762/07

Пресуда 10.6.2010 [Секција I]

Член 14

Дискриминација

На жена на одредена возраст и без партнер и е ускратено правото да посвои второ дете: *нема повреда*

Факти – По посвојувањето на првото дете во 2002 година, апликантот, жена без партнер на возраст од 47 години, бара дозвола да посвои второ дете. Меѓутоа, сите нејзини барања биле одбиени, вклучувајќи го и тоа до Федералниот суд како последна инстанца во 2006 година.

Закон – Член 14 заедно со Член 8: (а) Применливост – Случајот се однесува на постапка за одобрување на посвојување. Законот изрично дозволува посвојување од страна на лице кое е без партнер до возраст од 35 години. Бидејќи одобрувањето е неопходен предуслов за секое лице кое сака да посвои дете, околностите на случајот потпаѓаат под опфатот на Член 8. Понатаму, апликантот тврди дека таа била дискриминирана по основ на возраста во остварувањето на право, кое е признато со домашното законодавство. Нејзината возраст имала одлучувачко значење во одбивањето на нејзиното барање за посвојување. Оттаму, Член 14, заедно со Член 8, се применливи во конкретниот случај.

(b) **Меритум** – Апликантот може да тврди дека таа била жртва на нееднаков третман во споредба со млада жена без партнер, која под истите околности, би можела да добие одобрување за посвојување на второ дете. Одбивањето на нејзиното барање е направено со цел заштита на легитимна цел и заштита на благосостојбата и правата на детето. Во 1998 година, апликантот, на возраст од 41 година, добила одобрување да посвои прво дете. Што се однесува до посвојувањето на второто дете, во 2006 година, Федералниот суд застанал на становиште дека разликата меѓу годините на старост на апликантот и на детето кое треба да се посвои (помеѓу 46 и 48 години) била преголема и спротивна на интересите на детето. Меѓу правните системи на

државите членки на Советот на Европа не постои заеднички именител во поглед на правата на самохран родител да посвои дете, како и во поглед на долната или горната возрасна граница или разликата во години на старост меѓу родителот и посвоеното дете. Оттаму, властите во Швајцарија имаат широка маргина на оценување, а во конкретниот случај се чини дека и националното законодавство е на иста линија со решенијата прифатени во мнозинството држави членки на Советот на Европа, а уште повеќе е усогласено со меѓународното право. Во конкретниот случај не постоела никаква арбитрерност: одлуките на домашните органи се донесени во контрадикторна (страначка) постапка и се образложени. Тие при одлучувањето, не само што го зеле предвид најдобриот интерес на детето што треба да се посвои, туку и интересите на веќе посвоеното дете. Дотолку повеќе, критериумот предвиден во законот за разликата во возраста на посвоителот и посвоеното дете не е поставен на апстрактен начин, и истиот е применет од страна Федералниот суд флексибилно и врз основа на сите околности на дадената ситуација. Аргументите на домашните судови не се неразумни или произволни дека посвојувањето на второ дете, дури и на возраст која е блиска до првата, би претпоставувало дополнително оптоварување за апликантот или дека проблемите со побројни во семејствата во кои има повеќе од едно посвоено дете. Евидентно е дека во овој случај било потребно да се користат статистички податоци и дека било неопходно одредено ниво на шпекулација. Имајќи ја предвид широката маргина на оценување на државите во оваа област и потребата да се заштитат најдобрите интереси на детето, одбивањето да се даде одобрување за посвојување на второ дете не било спротивно на принципот на пропорционалност. Разликата во третманот, на која се жали апликантот, не е дискриминаторска во смисла на Член 14.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline

toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.